

«Gi meg de kolde og kloke» – svar til TFM

Hvis du kjenner fienden og kjenner deg selv, trenger du ikke frykte resultatet av hundre slag. Hvis du kjenner deg selv, men ikke fienden, vil du også lide et nederlag for hver seier du oppnår. Hvis du verken kjenner fienden eller deg selv, vil du bukke under i hvert slag.

Sun Tzu, The Art of War

9. September 2022 hadde Tjen Folket Media (TFM) en artikkel under overskriften: «[Vi lever i den proletariske verdensrevolusjonens strategiske offensiv](#)». Vår oppfatning er at påstanden i denne artikkelen (slik den oppsummeres i tittelen) er absurd og åpenbart feil.

Hva er «strategisk offensiv»?

Mao deler krigen i tre faser: Den strategiske defensiven, den strategiske likevekten og den strategiske offensiven. Ett av stedene Mao omtaler dette er i artikkelen «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan». Her skriver han:

«Etter at vi har knust fiendens offensiv, og før han setter i gang en ny, er han på den strategiske defensiven og vi på den strategiske offensiven.»(Mao, 1938. «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan». https://tjen-folket.no/index.php/2021/06/25/mao-strategiske-problemer-i-geriljakrigen-mot-japan/#2_DEN_STRATEGISKE_OFFENSIVEN_I_GERILJAKRIG))

«strategisk offensiv» er altså en beskrivelse av styrkeforholdet og initiativet i krigen mellom en selv og fienden. I den strategiske offensiven så er det slik at en

selv har det overordna initiativet, mens fienden må forsvare seg mot angrep.

Er revolusjonær krig hovedtendensen i verden idag?

Mao mente at krig og politikk var grunnleggende det samme («politikk er ublodig krig, mens krig er blodig politikk»)((Mao, 1938. «Om den langvarige krigen». <https://tjen-folket.no/index.php/2021/07/02/mao-om-den-langvarige-krigen/>.) Teoretisk kunne vi derfor tenke oss at TFM siktet til en politisk offensiv. I tilfellet ville vi mene at dette uansett var feil, men TFM avslutter artikkelen med:

oppgaven er klar: konstituere eller rekonstituere kommunistiske partier som maoistiske og militarisererte partier, og føre folkekrig frem til kommunismen((Kommentator for Tjen Folket Media, 9. september 2022. <https://tjen-folket.no/index.php/2022/09/09/vi-lever-i-den-proletariske-verdensrevolusjonens-strategiske-offensiv/>)).

TFM setter her likhetstegn mellom kommunistisk revolusjon og folkekrig. Marx delte kommunismen i to faser. Lenin og senere marxistiske teoretikere har pleid å kalle den første fasen for «sosialismen». Vi er litt usikre på om TFM sikter til den første eller andre fasen når de mener folkekrigen skal fortsette «frem til kommunismen». Vi håper det er den første fasen (sosialismen) de sikter til. En mer sannsynlig tolkning, basert på Tjen Folkets internasjonale kontakter i MLMhM-bevegelsen, er derimot at folkekrigen skal fortsette uavbrutt fram til kommunismens andre fase, helt til klassene er avskaffet. I en fellesuttalelse fra flere organisasjoner, i hovedsak latinamerikanske, heter det at kulturrevolusjonene under sosialismen er en forlengelse av folkekrigen, som varer helt til kommunismen («Aside of completely establishing the principles and norms of the construction of an army of the new

type, [Chairman Gonzalo] himself called to prevent the use of the army for the capitalist restoration usurping the direction through a counter-revolutionary coup, and by developing Lenin's thesis on the people's militia he drove the general armament of the people further than anyone before him, opening the path and showing the way towards the 'armed sea of masses' that would lead us towards the definitive emancipation of the people and the proletariat".

The way in which Chairman Mao instructed comrade Chiang Ching, is how we must understand the communist's role: develop the guerrilla war – specifically, the people's war – if the revisionists usurp the power.

As long as there are classes, there will be class struggle, because that is how the law of contradiction specifies in the class society; the highest way of solving the contradictions in the class society is the war and, because of that, until the whole mankind enters to communism there will always be the need of the people's war. Studying the GPCR, we understand more deeply the omnipotence of the revolutionary war, meaning the people's war, Maoism and how to apply it. All of these are lessons of the class struggle in the GPCR.»

25. februar 2016. «Celebrate the 50th anniversary of the Great Proletarian Cultural Revolution with People's War until communism!»

<https://ci-ic.org/blog/2016/02/25/celebrate-the-50th-anniversary-of-the-great-proletarian-cultural-revolution-with-peoples-war-until-communism/>)

Uttalelsen er publisert i det nettbaserte tidsskriftet Communist International, som TFM linker til på nettsiden sin, og hvorfra de ofte publiserer oversatte utdrag. Om det er dette redaksjonen i TFM mener – at folkekrigen fortsetter uavbrutt fram til kommunismens andre fase, det klasseløse samfunnet, er vi sterkt uenige. «Frihetens rike», som Marx kalte denne fasen, kan ikke springe direkte ut av krig. Vi oppfordrer TFM til å oppklare hva de mener, og ikke overlate

det til spekulasjon.

Uansett er det åpenbart at TFM tenker krig, når de snakker om den «den proletariske verdensrevolusjonen». Den eneste logiske forståelsen av påstanden: «Vi lever i den proletariske verdensrevolusjonens strategiske offensiv» er at TFM mener at hovedmotsigelsen i verden idag går mellom de revolusjonære og reaksjonære, og at det er en global krig mellom disse hvor revolusjonære har bygd seg opp fra først å være svakere, til så å bli like sterke og idag er millitært sterkere enn de reaksjonære imperialistene og nå er på offensiven millitært og med folkekrigens metode bekjemper imperialistene.

Hva er argumentene for denne merkelige påstanden?

TFM starter argumentasjonen med følgende:

«Hva er den strategiske offensiven? Det er fasen hvor fienden er på defensiven og proletariatet og dets forbundsfeller er på offensiven. Perioden kjennetegnes ved at fienden har enorme problemer, med dypere kriser og mer komplekse kriger. USA-imperialismen, verdens eneste hegemoniske supermakt, evner ikke lenger å vinne avgjørende seire (Somalia, Afghanistan, Irak, Syria osv.). Perioden kjennetegnes på den andre sida ved at folket er sterkere enn noensinne; Massen i den tredje verden har økt fra 3-4 milliarder rundt 1980, til 6-7 milliarder i dag, og proletariatets ideologi er løftet til et nytt, tredje og høyere stadium: marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoismen. Altså er styrkeforholdet mellom fienden og folket dramatisk endret.»

Ut fra dette kan vi se at TFM oppsummert har følgende argumenter:

1. Fienden (imperialismen/kapitalistene og deres stater) har «enorme» problemer

2. USA vinner ikke avgjørende kriger
3. De fattige massene har blitt flere
4. Det har blitt oppfunnet en bedre ideologi («marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoismen» (mlmHm)).

Punkt 1 og 2 er grunnleggende det samme (fienden har problemer). Betyr det at fienden har problemer at fienden er blitt militært presset på defensiven? Nei, det gjør det åpenbart ikke. At den ene parten i en konflikt har svakheter betyr ikke at den nødvendigvis er på defensiven. La oss f.eks. tenke oss en boksekamp. Om den ene bokseren har vrikket ankelen og bare kan halte, så har han et alvorlig problem, men han trenger ikke å være underlegen, eller på defensiven, dersom motstanderen har større problemer (f.eks. at motstanderen har fått kappet av begge armene). Vi må se på begge partene i konflikten og ikke kun på den ene siden, slik TFM gjør i dette tilfellet.

Punkt 3 – at det har blitt flere fattige, betyr ikke at de revolusjonære har blitt sterkere. Først må de fattige massene få en revolusjonær bevissthet (den kommer ikke automatisk med fattigdom), deretter må de organiseres og bevæpnes. Først da slår økt fattigdom ut i økt revolusjonær styrke (dvs. styrke kommer også uten våpen, men enda mer med våpen). I mange land i verden som f.eks. Afghanistan har fattigfolk i hovedsak søkt til reaksjonære bevegelser som Taliban. Dette gir ingen økt styrke for den proletariske verdensrevolusjonen.

Punkt 4 – her er vi uenig i at mlmHm er noen kvalitativ forbedring av maoismen. Tvertimot mener vi dette er et tilbakeslag som preger enkelte grupperinger i all hovedsak på den vestlige delen av verdenskartet. Vi har skrevet en kritikk av mlmHm og dens feil og mangler(<https://www.maoisme.no/2021/06/maoisme-vs-mlmhm/>). Dessuten er det slik at ideologi er en del av overbygningen. Først når massene tar den til seg og setter den ut i praksis fører den til materiell kraft. Uten praksis er ideologien maktesløs. Sammenlignet med tidligere tider hvor kommunistiske

partier hadde millioner av tilhengere, er det fåtallet av tilhengere til mlmHm svært mye mindre.

Materialisme over metafysisk idealisme

Vi ser vektleggingen av ideologi løsrevet fra praksis som en forlengelse av at TFM i andre tekster beskriver maoismen på denne måten: «Maoismen er vitenskapelig, den er sann og dermed allmektig»(<https://tjen-folket.no/index.php/2022/09/02/pa-nytt-om-ideologi/>)).

Som nevnt er vår mening at ideologien er maktesløs uten praksis. Ingen ideologi kan derfor være «allmektig». Begrepet «allmektig» er et religiøst begrep som brukes om enkelte guder. Selv innenfor religionen er det få guder som blir beskrevet som «allmektige». Men den kristne guden blir beskrevet slik. Disse kameratenes oppfatning av maoismen, ligner derfor mer på en progressiv kristen teologi, enn vitenskapelig sosialisme.. Med dette forlater en den materialistiske marxismen og går over i den idealistiske religiøse sfæren. Den logiske konklusjonen på dette, er at siden ideologien er «allmektig», er det undøvendig å kjempe for å spre ideologien til massene, siden det er implisitt at den vil spre seg til massene av seg selv.

Det hadde selvfølgelig vært veldig fint om verden var så enkel. Dessverre må det hardt arbeid til, og som Lenin har påpekt må marxismen tilføres massene utenfra – den vokser ikke opp av fabrikkgulvet((Se Lenin i «Hva må gjøres»: <http://arkiv.tjen-folket.no/Sentralt/view/10196.html>))

Perus Kommunistiske Partis (PKP)

teori

TFM siterer PKP:

Perus Kommunistiske Parti skriver: «Formann Mao understreker viktigheten av verdensrevolusjonen som en enhet, på grunnlag av at revolusjon er hovedtendensen mens imperialismens forråtnelse øker for hver dag, og at den rollen massene spiller vokser for hvert år. (...) Innenfor dette tidsperspektivet i imperialismens epoke, tidfesta han det store historiske øyeblikket i løpet av de 'neste 50 til 100 år'.»

Og videre: «Samtidig lærer formann Gonzalo oss at det i verdensrevolusjonens prosess for å feie imperialismen og reaksjonen vekk fra jordas overflate, er det tre faser: 1) strategisk defensiv, 2) strategisk likevekt, og 3) verdensrevolusjonens strategiske offensiv. Han kommer til denne konklusjonen ved å ta i bruk loven om motsigelsen på revolusjonen, da motsigelser hersker i alle ting og da alle motsigelser har to motstridende sider – i dette tilfellet revolusjon og kontrarevolusjon. Verdensrevolusjonens strategiske defensiv står i motsetning til kontrarevolusjonens offensiv, og startet i 1871 med Pariserkommunen og sluttet med den andre verdenskrig. Den strategiske likevekten strekker seg fra rundt den kinesiske revolusjonen og gjennom den store proletariske kulturrevolusjonen og utviklinga av de mektige nasjonale frigjøringsbevegelsene. I kjølvannet av dette entrer revolusjonen den strategiske offensiven, en fase som begynte omtrent fra og med 1980-tallet, hvor vi ser indikasjoner som Iran–Irak-krigen, Afghanistan, Nicaragua, starten på folkekrigen i Peru. Dette er epoken beskrevet som «de neste 50 til 100 år». Derfra og framover vil motsigelsen mellom kapitalismen og sosialismen utvikles, hvor løsningen bringer oss til kommunismen. Vi betrakter dette som en lang og ikke en kort prosess, og er overbevist om at kommunismen vil nås,

sjøl om vi må gjennom en hel serie av kroker og tilbakeslag som nødvendigvis vil oppstå. Videre er det ikke så merkelig at vi bruker de tre fasene på verdensrevolusjonen. Formann Mao brukte dem på den langvarige folkekrigens utviklingsprosess. Og som kommunister må vi ikke bare fokusere på øyeblikket her og nå, men også de lange årene foran oss.»

PKP bruker her teorien om krigens tre faser på en mekanisk måte, hvor hver fase blir låst fast til bestemte tidsperioder, og hvor prosessen tross «en hel serie kriker og tilbakeslag» vil mekanisk gå fram til kommunismens seier. Men det finnes ingen skjebne som bestemmer hvordan denne utviklingen går. Historien er full av eksempler på militære konflikter hvor de tre fasene mellom partene går fram og tilbake. Det står ikke i stjernene at ikke det samme kan skje også for den proletariske verdensrevolusjonen. I virkeligheten var revisjonistenes seier i Sovjet og Kina vesentlige tilbakeslag for verdensrevolusjonen som ikke har blitt nullet ut, langt mindre oppveiet av andre seiere i ettertid. Det er dessuten helt uforståelig for oss hvordan krigen mellom Irak og Iran på noen måte skal være en indikasjon på verdensrevolusjonens strategiske offensiv, da ingen av partene i den konflikten var revolusjonære. Det samme gjelder også krigen i Afghanistan (som den gang gikk mellom grupper og klaner i Afghanistan hvor den ene siden fikk støtte fra Sovjetunionen, og som tilslutt kulminerte med at Sovjet ble drevet ut av landet og reaksjonære Taliban etterhvert tok makta). At imperialistene har problemer betyr som sagt ikke at kommunistene er på offensiven.

TFM skriver videre:

Videre har formann Mao anslått at imperialismen vil feies vekk fra jorda overflate innen 50-100 år fra 1960-tallet. Dette er tiden vi lever i. Formann Mao slo fast at revolusjon er den historiske og politiske hovedtendensen i vår tid.

Dette er en dogmatisk og profetisk måte å forholde seg til marxismen på. Lenin skrev:

Kamerat B. K. kritiserer på grunnlag av sitater fra Marx, som henviser til en helt annerledes situasjon enn den nåværende, han forkaster totalt taktikken til Det tyske kommunistpartiets sentralkomité og unngår fullstendig det som er aller viktigst, det som utgjør marxismens kjerne, dens levende sjel – en konkret analyse av en konkret situasjon.

Lenin: Collected Works, vol. 31, p. 166

Her gjør TFM samme feil som «Kamerat B.K.» som Lenin kritiserer. De forholder seg til ting Mao har skrevet eller sagt i en helt annen tid. Siden Mao sa dette, så har revisjonistene tatt makta i Kina og Kinas kommunistparti, og det er ikke lenger slik at verden domineres av revolusjoner ledet av kommunistpartier. TFM peker på folkekrig som har blitt startet i 5 land mellom 1960 og 1996. Av disse er det 3 land hvor det fortsatt foregår revolusjonær folkekrig. Disse kampene er riktignok viktige slag mot det imperialistiske systemet, og til inspirasjon for revolusjonære i andre deler av verden, men det er farlig å overdrive styrken deres (noe vi skal snart komme tilbake til).

Potensiell og realisert styrke

TFM skriver:

«Vi understreker her at både den revolusjonære situasjonen og styrkeforholdet, ikke bare handler om hva som er realisert, men om hva som er potensielt. «

Vi kan si oss enige i denne setninga. Men det er samtidig slik at potensiell styrke ikke er det samme som realisert styrke. Det er her TFM gjør en logisk kortslutning, hvor de sidestiller potensiell styrke med realisert styrke, og dermed

kommer fram til at de revolusjonære er sterkere fordi deres potensielle styrke er større. Dette blir selvfølgelig feil. Det blir som å sette et barn på 3 år i en boksering mot en veteran bokser på 80 kilo med karrieren på hell og si at barnet har en større potensiell styrke, og ergo er sterkere en veteranen.

Overvurdering av egne krefter og undervurdering av fiendens

Vi startet denne artikkelen med å sitere den kinesiske generalen og krigstrategen Sun Tzu fra boka «The Art of War». Mao studerte Tzu i tillegg til en rekke andre krigstrateger som Clausewitz mfl. Mao krediterte delvis seieren over Kuomintang til boka «The Art of War» av Tzu(https://en.wikipedia.org/wiki/Sun_Tzu). Det er mye visdom i sitatet vi gjenga over. Tzu sier at du er dømt til å tape om du både overvurderer egne krefter og undervurderer fienden. Det er vår oppfatning at TFM i denne artikkelen gjør begge disse feilene. Ergo har de en virkelighetsoppfatning som ikke kan lede til noe annet en nederlag.

Vi ser det derfor som strengt nødvendig å føre linjekamp mot denne oppfatningen slik at denne feilen blir korrigert og kommunistene kan enes på en virkelighetsoppfatning som er i tråd med realitetene og dermed får mulighet for seier. For selv om praksis er hovedsiden i motsigelsen mellom teori og praksis, så er også revolusjonær praksis avhengig av korrekt teori for å kunne seire. Den vil ikke kunne seire med slike feil som en finner i denne teksten.

Gi meg de kolde og kloke

[. . .]

som ikke har trang til mystikk

(Fra [Revolusjonens røst](#) av Rudolf Nilsen)